

ט. כרמי

בחדר החשך

עמדתי בחדר החשך,
 שקט, מנסה, מעשי.
 הכל כשורה, בצפוי:
 הזמן האפל עושה את שלו.
 לעולם לא אבין
 מדוע תלשת את הדלת,
 להציף אותי באור שוסה.
 עבשו, בידים ריקות,
 אני זוכר רק דבר אחד:
 דלת נעקרת לפתע
 ואור בעינים,
 רעידת ירח.

מקח טעות

החמרים אינם יציבים.
 שלמתי טבין
 אבל הצלום
 הולך ועומם.
 מסגרת הזקב של המראה
 מחלידה מיום ליום.
 הפיקוס מצטמק,
 שריגיו מלבינים.
 שפתיך נקמעות:
 אין הד.
 גופך נסוג, נמוג
 ומתאיד.
 החמרים היו גרועים,
 חלום פורת, ואבק.
 העבודה חותכת
 והלוח שוב חלק.